

Un ostaș

Ioan 19,34: „Unul dintre ostași I-a străpuns coasta cu o suliță și îndată a ieșit sânge și apă.”

Aici, la marginea drumului, stă căsuța sărmanei femei. Ea este bucuroasă că are un cămin cald și cele necesare de mâncare. Nu mult, dar ajunge. Băieții din sat o cunosc pe femeie și cunosc și casa micuță cu hornul deschis, care, de fiecare dată când a căzut prima ninsoare, a însemnat o provocare pentru ei: cine poate ținti mai bine. Ei își aruncă bulgării de zăpadă de preferință în drum spre casă, de la școală, adică așa, spre ora douăsprezece, tocmai când femeia gătește prânzul. Apoi, dacă unul dintre acești băieți obraznici mai și reușește o lovitură în plin sus în horn, atunci toți izbucnesc într-un adevărat urlat de bucurie. Prin urmare, bulgărele de zăpadă aterizează, amestecat cu funingine, în oala bătrânei femei. Punctul culminant al acestei scene este atins apoi, când ea iese furioasă pe ușă și strânge din pumni în urma bătărilor. – Dar astăzi a fost altfel: iar aterizase un bulgăre de zăpadă în gura deschisă a coșului și tot prompt s-a deschis ușa casei. Bătrâna femeie stătea în cadrul ei. Dar nici un cuvânt de ocară, nici un pumn strâns. Nimic. Numai o privire. Și atunci s-a produs ciudățenia: trăgătorii de elită, jenați, au lăsat să le cadă bulgării de zăpadă din mâini, pe pământ. S-au întors și s-au furișat de acolo.

Dar noi, oare ce nu I-am „aruncat înăuntru” Domnului Isus? Nu numai bulgări de zăpadă! Și noroi, batjocură, dispreț, minciună, bătaie, lovituri de bici, palme, la sfârșit moarte și ca „ultima bomboană de pe colivă” străpungerea cu sulița. Și apoi s-a deschis ușa. Și ce a ieșit? Blesteme și răzbunare? – Nu! – Sânge pentru ispășire și apă pentru curățire. Domnul n-a venit spre noi cu pumnii strânși, ci cu har.

Acolo, pe Golgota, noi, oamenii, ne-am manifestat violent. Dar Dumnezeu a păstrat sforile în mâna Sa. Totul s-a petrecut după „preștiința lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 2.23). Omul propune, Dumnezeu dispune. Apoi a venit acest ostaș brutal cu sulița lui. Ce voia cu ea? Pilat doar poruncise să se rupă fluierile picioarelor celor răstigniți. Ostașul a fost neascultător. N-a făcut-o. Pilat n-a poruncit să se străpungă coasta Domnului. Dar ostașul așa a făcut. De ce? Da, clar, pentru că era un om brutal, ca toți camarazii săi. Firește, a vrut să se convingă și el că Omul de la mijloc murise într-adevăr deja. Se pare că au fost suficiente pentru el sângele și apa care au ieșit din coasta Domnului, pentru confirmarea morții Sale.

Dar în spatele acestei scene de seară se ascundea mai mult, mult mai mult. Aici acționa Dumnezeu. Oamenii n-au fost decât instrumente în mâna Sa. Iudeii insistau ca Pilat să se grăbească. Nu, Dumnezeu voia așa. Programul sărbătorilor iudaice din Levitic 23 trebuia să fie împlinit. Încă înainte de sabat, Domnul trebuia să fie în mormânt. Trei zile va petrece în mormânt, înainte să învie la sărbătoarea celor dintâi roade. Aceasta nu iudeii au făcut-o, Dumnezeu conduce.

De ce n-a rupt ostașul fluierile picioarelor Domnului? Pentru că nu era voie să fie rupte (Psalmul 34.20). Domnul Isus era adevăratul Miel de Paște (Ioan 1.36; 1 Corinteni 5.7), ale Cărui oase nu era voie să fie rupte (Exodul 12.46; Numeri 9.12).

Străpunsul cu sulița este exact același lucru. Acest atac asupra Domnului mort nu dezvăluie numai brutalitatea acestui soldat, ci este și expresia atitudinii întregului popor iudeu, care îi incită pe romani la aceste fapte violente față de Mesia al lor. Căci această faptă a ostașului este pusă chiar în socoteala lor atât în Zaharia 12.10, cât și în Apocalipsa 1.7. Și pe drept. Firește, soldatul cu greu va fi înțeles importanța a ceea ce a făcut. De fapt, Dumnezeu voia prin aceasta

să transmită pentru ultima dată omenirii un mesaj. Un mesaj de har și iertare, mărturia lui Dumnezeu către noi, oamenii, ca să venim la credință (Ioan 19.35).

Evrei 9.22 spune așa: „Fără vărsare de sânge nu este iertare”. Câte întrebări n-au fost ridicate deja pentru aceasta! Această vărsare de sânge a fost cea de la cununa de spini? Sau de la biciuire? Poate atunci când i-au fost bătute cuiele în mâini și în picioare? Sau prin străpungerea cu sulița soldatului roman? Nici una, nici alta! Atunci putem, într-adevăr, - cum s-a exprimat odată cineva - să-i fim recunoscători ostașului care I-a adăugat răni Domului, „prin ale cărui răni am fost vindecați” (1 Petru 2.24). Suferința din timpul vieții, care I-a fost provocată de oameni, nu ne-ar fi putut mântui. *Moartea* Sa a fost necesară pentru mântuirea noastră. „Vărsarea de sânge” este însăși moartea jertfitoare. El Și-a dat viața pentru noi. El Însuși a făcut lucrul acesta. „Sângele lui Hristos, care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă curăță” (Evrei 9.14). Ceea ce ne-a mântuit a fost „jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna” (Evrei 10.10).

Sângele este baza mântuirii noastre, iar apa este mijlocul spre curățirea noastră morală. Ambele sunt necesare și curg spre noi din Mântuitorul mort. Moartea Sa este viața noastră. Ostașul a agitat sulița, dar Dumnezeu a răspuns cu oferta iertării păcatelor și a tuturor nedreptăților. Deja astăzi putem să credem lucrul acesta, ba chiar trebuie (Ioan 19.35b), dar mai târziu și poporul Israel va lăsa să-i cadă bulgării de zăpadă și noroiul și pietrele și va accepta această mărturie puternică a lui Dumnezeu. Dar încă nu este vremea. De aceea nici nu se spune în Ioan 19.37: „ca să se îplinească Scriptura”, ci: „Și din nou o altă Scriptură zice: «Vor privi spre Cel pe care L-au străpuns»”. Atât de exactă este Scriptura.

Să nu facem ca băieții cei răi din povestirea introductivă: ei s-au retras pe furiș; aceasta nu i-a făcut bucușori și fericiți. Noi trebuie să ne întoarcem la Dumnezeu cu căință și pocăință și să credem în mărturia Mântuitorului mort. Despre aceasta este vorba la această străpungere cu sulița, pe care soldatul a trebuit s-o realizeze.